

kunne fremkalde Betænkelighed; men paa den anden Side kan jeg ikke negte, at det Forsøg, der er gjort, er faldet noget fattigt ud. Jeg troer ikke, at man kan antage, at Rævnninger skulde kunne dømmes Nogen skyldig, hvor kun et saa svagt Beviis er kaldet til Live som det, der her er fremstillet som det, der ikke maa fælde. Det vil i mine Tanker være en noverstigelig Banstuelighed at komme videre end at bestemme, hvilke Beviser der maae tilstede. Hvor stort et Maal af Beviis derimod der udkræves for at fælde, maa i det enkelte Tilfælde overlades til Dommeren og Juryn at afgjøre, til Dommeren, som veiledende Juryn og gennemgaaende Sagen for Juryn; til Juryn, som fældende Dommen, og endelig til Retten, der er istand til, naar den finder, at Juryn har dømt urigtigt, da at lade Sagen foretage paany. Men selv om man vil optage disse Bestemmelser — jeg finder dem udfyldige — kan jeg ikke gaae ind paa § 264, der bestemmer, at naar det svage Beviis, som er omhandlet i §§ 242, 248, 256 og 259, ikke er tilveiebragt, har Retten, uden at Sagen forelægges Rævnningerne, at frifinde den Anklagede. Spørgsmaalet, om Beviis er tilstede eller ikke, maa nødvendigviis være en Sag, som Rævnningerne skulle afgjøre. Man vil ved at tage de forskellige Paragrapher for see, at det her er reent faktiskt Spørgsmaal, der skulle afgjøres. Det siges f. Ex. i § 248, at det, at en Forbrydelse er begaaet, kan kun bevises ved den Anklagedes Tilstaaelse, naar denne bestrives af andre under Sagen oplyste Omstændigheder. Ja, hvad er det, at den bestrives? Nogle Omstændigheder tale for og nogle imod. At veie disse imod hinanden og derefter afgjøre, hvorvidt de, der tale imod eller for, have Overvægten, er noget Faktisk, som Rævnningerne maae afgjøre. Det Samme gjælder, naar det i § 256 siges, at Ingen kan fældes ved det Vidnesbyrd, som aflægges paa Dødsleiet og atter afgives af den, til hvem det er aflagt, med mindre dette bestrives ved andre under Sagen oplyste Omstændigheder. Hvorvidt disse Oplysninger ere tilstede, er ligeledes et reent faktiskt Spørgsmaal. Det Samme er Tilfældet med § 259, hvor der siges, at Ingen kan fældes efter eet Vidnes Forklaring, naar samme staaer

i Strid med de iøvrigt under Sagen tilveiebragte Oplysninger. Det er ligeledes et reent faktiskt Spørgsmaal. Ligeledes, at Ingen kan dømmes paa Grund af en Medskyldigs Udsetning; naar dette ikke bestrives ved andre under Sagen oplyste Omstændigheder. Der er en anden Udvei, man kan vælge. Jeg troer, at det er rigtigt at gibe den offentlige Anklager Ret til paa ethvert Trin af Sagen at frasælde den; dette er naturligt. Der er noget for Følelsen saa Oprørende i, naar en Mand staaer for Retten, og det, der er fremkommet, saa lidet beviser hans Skyld eller saa klarligt beviser hans Uskyld, at intet Menneſte kan tvivle om, at han maa frifindes, at der da skal holdes Taler, høres Vidner og deslige, og endelig Rævnningerne affige Dom, uagtet den offentlige Anklager kan være i højeste Grad tilbøielig til og i højeste Maade opfordret til, med Rettens Samtykke at lade Sagen i det Hele bortfalde. Man siger, at den Anklagede har Krav paa at frifindes, naar han først er stillet for Retten; men kan der tænkes nogen stærkere Frifindelse, end at Sagen frasældes? Det er en kvalificeret Frifindelse. En Erklæring om, at der er fremkommet saa Lidet imod Anklagede, at man ikke engang vil lade Sagen gaae til Doms, det er den højeste Opriktning, der nogenſinde kan gives en Anklaget, og saaledes opfattes Sagen ogsaa, hvor dette bruges; der kan ikke være Tvivl om at den Anklagede maa være særdeles glad ved og foretrække dette fremfor en Frifindelsesdom.

Jeg skal nu gaae over til Hovedforhandlingen for Herreds- og Byretterne, og det ganske kort. Jeg har vistnok allerede stillet et altsor stort Krav til Forsamlingens Tid; jeg haaber imidlertid, at man vil undskyldte det, da Sagen er saa vigtig. Med Hensyn til denne Deel af Loven skylder jeg den ærede Justitsminister en Erklæring. Det er ganske vist, at der findes nogle Ord i Udvalgets Betænkning fra forrige Aar om, at man ikke skulde indføre Reformerne ved Underretterne samtidig med, at man indfører den ved Rævnningeretterne. Det er imidlertid min personlige Opfattelse, hvilken jeg ogsaa allerede har lagt for Dagen i det af mig udarbejdede Lovudkast, at dette ingenlunde vil gaae an; jeg maa derfor erklære mig imod den Opfattelse, der maatte kunne siges at ligge i